

Arrest

nr. 344 099 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. HAJJI
Laaglandlaan 306
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2024 met referentnummer 119795.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 juli 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 28 mei 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2023 werd ingediend door :

A., K. (...) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)
nationaliteit: Marokko
geboren te Ajdir op (...)1973
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat ze in België is sinds 2018. Op (...)11.2021 huwde betrokkene in Marokko bij volmacht met Dhr. A. (...) (R.R. xxxxxxxxxxxx). Dit Marokkaans huwelijk werd nooit voorgelegd voor erkenning in België. Voorafgaandelijk aan dit huwelijk bij volmacht, deed betrokkene op 20.09.2018 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met Dhr A. (...). Op 14.02.2019 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen van 31.01.2019, nadat uit grondig onderzoek was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, die in haar vonnis van 19.12.2019 concludeerde dat het in casu uit talrijke factoren duidelijk was dat het om een schijnrelatie ging. Een beroep tegen dit vonnis werd door het Hof van Beroep van Antwerpen op 01.03.2021 ongegrond verklaard.

Betrokken diende reeds zeven keer gezinshereniging aan met Dhr. A. (...) op grond van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. De eerste vier aanvragen, ingediend op 12.04.2019, op 15.10.2019, 17.03.2020 en 14.07.2020 werden geweigerd op 01.10.2019, 22.01.2020, 26.06.2020 en 21.10.2020. De 5e, 6e en 7e aanvragen van 18.11.2020, 16.04.2021 en 19.05.2021, werden op 12.03.2021, 19.04.2021 en op 20.05.2021 afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname. Een verzoek tot nietigverklaring van de de niet inoverwegingname van 20.05.2021, werd op 10.01.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. De eerste aanvraag gezinshereniging met Dhr. A. (...) op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, werd reeds op 25.03.2022 afgesloten met een beslissing van niet inoverwegingname. De laatste aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, werd ingediend op 06.08.2022. Er werd een beslissing van niet in overwegingname genomen op 16.08.2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 282.961 dd. 10.01.2023, waardoor een nieuwe beslissing diende genomen te worden. Op 23.02.2023 overleed echter de referentiepersoon van betrokkene, haar verklaarde partner, waardoor werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van verblijf op 22.06.2023.

Betrokkene beroept zich op een jarenlang legaal verblijf. Betrokkene verwijst naar het bezit van haar oranje kaart. Er dient hier opgemerkt te worden dat betrokkene in het bezit van een oranje kaart, Attest van Immatriculatie (A.I.) was van 12.04.2019 tot 22.01.2020, van 17.03.2020 tot 26.06.2020, van 22.07.2020 tot 19.10.2020, van 24.12.2020 tot 12.03.2021, van 18.02.2022 tot 25.03.2022 en van 17.02.2023 tot 22.06.2023. Betrokkene diende te weten dat het A.I. geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in dit geval, een aanvraag gezinshereniging nog in behandeling is. We wijzen er nogmaals op dat het feit dat er een zekere behandelingstermijn is, zelf indien onredelijk lang, betrokkene niet de mogelijkheid heeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft betrokkene ipso facto geen recht op verblijf, evenmin maakt dit de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Betrokkene kreeg bovendien in de afgelopen jaren meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Betrokkene verzaakte aan haar plicht om het grondgebied te verlaten, zij koos er telkens voor om het bevel om het grondgebied te verlaten niet op te volgen en haar precair verblijf hier verder te zetten. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene vermeldt dat ze geen familie in het land van herkomst meer heeft, geen enkele band meer heeft met het land van herkomst en dat al haar belangen zich situeren in België. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt, dit is een blote bewering. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. Tevens blijkt uit het voorgelegde huwelijkscontract uit Marokko dd. (...).11.2021 dat mevrouw op die dag begeleid werd door haar broer A. A. (...), woonachtig in Marokko. Betrokkene toont niet aan dat haar broer daar niet langer zou verblijven. Bovendien verbleef betrokkene ruim 44 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 44 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in haar land van herkomst, noch dat zij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens haar verblijf in België. Zij bewijst alleszins het tegendeel niet. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat ze een duidelijk gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM en waarvoor ze verwijst naar haar breed sociaal en familiaal netwerk, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat ze woonde bij haar verklaarde echtgenoot, maar er dient opgemerkt te worden dat hij overleden is op 23.02.2023. Alhoewel we betreuren dat de de verklaarde partner van betrokkene is overleden, zorgt dit ervoor dat de samenwoning en beweerdde relatie met mijnheer niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert nog contact te hebben met de familie/gezinsleden van mijnheer, maar ze legt hier geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Verder toont betrokkene niet aan dat haar eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in haar land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar sociale contacten in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkene haalt aan dat ze werkbereid is en dat ze gewerkt heeft bij E.L. (...) BV waarbij ze poetste en strijkte. Te staving legt ze de arbeidsovereenkomsten en loonbrieven voor. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien mevrouw na afsluiting van de laatste aanvraag gezinshereniging op 22.06.2023 geen recht meer had om op Belgisch grondgebied te werken. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Zij moet haar gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van haar arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met de politie of het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat ze volledig geïntegreerd is, dat ze hier een vast adres heeft, dat ze sociaal is verankerd, haar tewerkstelling als vrijwilliger, dat ze de landstalen goed onder de knie heeft gekregen, de getuigenissenbrieven, dat ze hier op alle vlakken lokaal verankerd is, het lidmaatschap Solidaris, de huurovereenkomst en plaatsbeschrijving, het gevolgde inburgeringstraject, de afsprakennota vrijwilligerswerk, het attest van maatschappelijke oriëntatie, de gevolgde Nederlandse lessen en deelcertificaten, de foto's met haar wijlen partner, het attest van de huisdokter dd. 21.09.2022) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 28 mei 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A., K. (..)

geboortedatum: (..)1973

geboorteplaats: Ajdir

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen minderjarige kinderen

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : noch uit de aanvraag, noch uit het administratief dossier blijken medische problemen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste en enig middel, genomen uit de schending van:

(1) De artikelen 1 t.e.m. 4 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

(2) De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

(3) Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Echter, de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigering niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist verder dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing stelt men in de motivering het volgende:

"Betrokkene haalt aan dat ze in België is sinds 2018. Op (...) 11.2021 huwde betrokkene in Marokko bij volmacht met Dhr. A. (...) (R.R. xxxxxxxxxx). Dit Marokkaanse huwelijk werd nooit voorgelegd voor erkenning in België."

Zulks niettegenstaande het feit dat verzoekster voormelde motivering in haar beroepsverzoekschrift dd. 14 september 2022 reeds aanvocht en met succes. Waarover Uw Raad in haar arrest dd. 10 januari 2023 immers als volgt oordeelde:

"(...) evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij beschikt over de hoedanigheid van echtgenote, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt immers zelf in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij op 23 november 2021 in Marokko bij volmacht huwde met de heer A., maar stelt in de bestreden beslissing eveneens dat dit huwelijk nooit voor erkenning werd voorgelegd in België.

(...)

Uit de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 6 augustus 2022, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij gezinshereniging vroeg met haar echtgenoot en dat zij de huwelijksakte bijbracht.

(...)

Zoals de verzoekende partij aanvoert blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat zij de erkenning van de huwelijksakte heeft geweigerd."

De motivering is dus in strijd met Uw reeds uitgesproken arrest dd. 10 januari 2023.

Verder bepaalt artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvV 16 juni 2023, nr. 290 447)

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster heeft in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid aangevoerd dat zij en haar wijlen partner gehuwd waren in Marokko en zij dan ook een aanvraag tot gezinshereniging hadden ingediend (cf supra). Dat per arrest dd. 10.01.2023 de hierop volgende weigeringsbeslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd werd. Echter werd vervolgens het attest van immatriculatie van verzoekster geannuleerd omwille van het overlijden van heer partner en dienvolgens heeft de procedure geen afloop gekend.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening gehouden werd met deze omstandigheid, m.n. de reeds opgestarte procedure gezinshereniging met navolgende weigeringsbeslissing doch die door Uw

raad werd vernietigd alsook de daarmee samenhangende omstandigheid dat haar wijlen partner overleed en dienvolgens het attest van immatriculatie werd ingetrokken.

In de bestreden beslissing wordt hiervan geen melding gemaakt, noch wordt aangegeven waarom deze specifieke elementen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden de voorgelegde stukken. Zij heeft hiermee dan ook het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

Dat aldus eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig genomen is en aldus vernietigd dient te worden.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoekende partij preciseert niet op welke wijze artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat voorziet in de definiëring van begrippen, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij op welke wijze artikel 4 van voormelde regelgeving, dat voorziet in uitzonderingsgronden op de voorgeschreven motiveringsplicht, door de bestreden beslissingen werd geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft verder tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk waarom de door hen aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. De verwerende partij gaat wel degelijk concreet in op de door de verzoekende partij aangevoerde elementen en motiveert op omstandige wijze waarom deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bevat een motivering in rechte, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum en zij aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten en dat er geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn die het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft er geen elementen zijn die haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

2.8. Verzoekende partij is het oneens met de motivering: *“Betrokkene haalt aan dat ze in België is sinds 2018. Op (...)11.2021 huwde betrokkene in Marokko bij volmacht met Dhr. A. (...) (R.R. xxxxxxxxx). Dit Marokkaans huwelijk werd nooit voorgelegd voor erkenning in België”* en wijst op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 januari 2023 waarin geoordeeld werd dat *“nergens uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing (blijkt) dat (verwerende partij) de erkenning van de huwelijksakte heeft geweigerd”* maar met gans het ontwikkelde betoog in het verzoekschrift dienaangaande doet verzoekende partij hoe dan ook geen afbreuk aan de verdere motivering in de eerste bestreden beslissing dat na voormeld vernietigingsarrest de echtgenoot van verzoekende partij op 23 februari 2023 overleden is, waardoor werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van verblijf op 22 juni 2023 en de gezinsherenigingsprocedure aldus via deze weigeringsbeslissing beëindigd werd. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat haar gezinsherenigingsprocedure *“geen afloop gekend (heeft)”* maar zij is geenszins ernstig. Immers betwist zij niet dat reeds op 22 juni 2023 de gezinsherenigingsprocedure werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf. Zoals de verwerende partij er verder op wijst is het feit dat verzoekende partij gedurende de behandeling van haar gezinsherenigingsprocedures in het bezit was van een oranje kaart of attest van immatriculatie geen bewijs dat zij een verblijfstitel heeft, maar betreft het slechts een proceduredocument dat aantoonde dat een gezinsherenigingsaanvraag nog in behandeling is en houdt dit geen verblijfsrecht in. De verwerende partij heeft er ook verder op gewezen dat verzoekende partij – met de verwijzing naar het feit dat zij in het verleden verschillende keren een attest van immatriculatie had, met name in de periodes van *“12.04.2019 tot 22.01.2020, van 17.03.2020 tot 26.06.2020, van 22.07.2020 tot 19.10.2020, van 24.12.2020 tot 12.03.2021, van 18.02.2022 tot 25.03.2022 en van 17.02.2023 tot 22.06.2023”* niet aantoonde waarom dit een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhindert. Verzoekende partij betwist ook niet dat zij al verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en zoals de verwerende partij niet foutief noch kennelijk onredelijk oordeelt toont een *“louter langdurig verblijf in een land (...) bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.”* Verzoekende partij maakt met haar betoog hoegenaamd niet aannemelijk dat de verwerende partij – na vastgesteld te hebben dat alle gezinsherenigingsprocedures van verzoekende partij negatief werden afgesloten en zij aldus geen recht op verblijf in België heeft, enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de door de verzoekende partij aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen.

2.9. Met haar betoog dat niet verder reikt dan *supra* besproken, toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar op ontvankelijke wijze aangevoerde bepalingen of beginselen. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER